

חיה באמצע הרקיע

אמיל דורקהיים - מאבות הסוציולוגיה ומדעי החברה.

"האדם האובדני כמעט שאינו נמצא בקשר עם הסביבה. הוא מרגיש חוסר זהות חברתית, בודד ומנוכר. התאבדות כזאת נובעת מרצונות נרקסיסטיים שלא מומשו. האדם מרגיש שהוא לבד ואין לו את החברה כמשענת תומכת..."

2. ספר ארחות צדיקים - שער יראת שמים

ועבור שהנשמה באה מלמעלה מכסא הכבוד, על כן הגוף, שהיא שרויה בו, יש בו דמיון של כל העולם, ועל כן נקרא האדם "עולם קטן". הנשמה היא דומה לבוראה, והגוף דומה לעולם התחתון והעליון.

2א. ספר תפארת ישראל - פרק ד

... ואין חלוק בין רבי שמלאי ובין זה המדרש, רק כי לדעת רבי שמלאי כל המציאות נחשב אחד וכל העולם נחשב כמו החומר אל אדם והאדם הוא שלמות וצורת כל המציאות... ולדעת המדרש האדם מציאות נבדל לעצמו שקול נגד הכל, ולכך שסי"ה לא תעשה ורמ"ח עשה הכל נגד האדם. וראוי להבין דברים אלו שהם דברים גדולים מאד כי אי אפשר לכתוב יותר ועם שהם יותר עמוקים, אבל הדברים האלו אין ספק בהם למי שידע להבין דברי אמת ויושר. והתבאר עוד במקום אחר והכל שורש אחד אמת וגזע צדק יוצא מפרדס החכמה. ועוד יתבאר:

3. לאמונת עתינו ג עמ' לה

אפילו שפחה אחת, אם היתה חסרה, אומר בעל "ספר חסידים" מעוקבת היתה נתינת התורה.

3א. רש"י על שמות פרק יט פסוק כא

ונפל ממנו רב - (מכילתא) כל מה שיפול מהם ואפי"ה הוא יחידי חשוב לפני רב.

4. ספר החינוך - מצוה רצו

ועוד אמרו זכרונם לברכה [ירושלמי תרומות פ"ח ה"ד] שאפילו היו כמה אלפים ישראלים ואמרו להם אנשים תנו לנו אחד מכם ואם לאו נהרוג כולכם, יהרגו כולם ואל ימסרו נפש אחת מישראל. ודוקא כשאמרו להם אחד סתם, אבל ייחדוהו להם בפירוש שאמרו תנו לנו פלוני ואם לאו נהרוג כולכם, רשאין ליתנו, כענין הידוע בשבע בן בכרי. וכן הדין בנשים שאמרו להן גוים תנו לנו אחת מכם וכו', כדאיתא במסכת תרומות פרק שמיני [מ"ב]:

5. ספר השל"ה הקדוש - מסכת סוכה - פרק תורה אור (יג)

סוד עמוד השלום הוא סוד גדול ונורא, כי ישראל נקראים כנסת ישראל, כי אף על פי שלמטה הם נפרדים זה מזה, מכל מקום למעלה בסוד נשמתם הם אחדות אחד, והם מכוונסים כי הם חלק ה'. והענפים הרוצים לחזור לשרשם צריכים להיות בדוגמא לשרשם, דהיינו שיהיו מתאחדים גם למטה, וכשיש פירוד למטה ביניהם, כביכול עושים פירוד וקציצה למעלה, ראה עד היכן מגיע הדבר.

5א. ספר דרך חיים - פרק ג משנה י

... אין האדם הפרטי בלבד בעולם, אבל יש לאדם מציאות מצד הכלל במה שהוא תוך הכלל ומצטרף אל הכלל וצירוף זה שהוא מצורף אל הכלל מדריגה בפני עצמו מה שהאדם הוא מצטרף אל הכלל והוא בתוך הכלל, כי בודאי הפרט מדריגה בפ"ע והכלל בפני עצמו ודבר זה ברור, ואלו ד' דברים כוללים כל מציאות האדם.

5ב. בתי מדרשות חלק א - פרקי היכלות רבתי פרק לא אות ד

אמר ר' עקיבא בכל יום ויום מלאך אחד עומד באמצע הרקיע ופותח ואומר "ה' מלך" ... וכל צבא מרום עונין אחריו עד שמגיע לברכו. כיון שמגיע לברכו חיה אחת יש ששמה ישראל וחוקק על מצחה "עמי לי" עומד באמצע הרקיע ואומרת "ברכו את ה' המבורך" וכל שרי מעלה עונין אחריה: "ברוך ה' המבורך לעולם ועד" עד שלא יגמור דבריו רועשים ורועדים האופנים ומרעידים את כל העולם ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו. ואותה חיה עומדת באמצע הרקיע עד שרועדים כל שרי מעלה וטפסרים וגודדים וכל המחנות וכל אחד ואחד בעמדו ואומר לחיה "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד" (דברים ו ד):

7. אורות הקודש ג קמז

האדם צריך להחלץ תמיד ממסגרותיו הפרטיות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיונותיו סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטי, שזהו מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשמיים ורוחניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתהיה מחשבתו ורצונו, ויסוד רעיונותיו נתונים להכללות, לכללות הכל, לכללות העולם, לאדם, לכללות ישראל, לכל היקום. ומזה תתבסס אצלו גם הפרטיות שלו בצורה הראויה.

7א. אור החיים, דברים כב יג, ז"ה ואומרו

השכינה שהיא כללות ישראל. (ע"ע הגר"א תיקוני זוהר, תיקון כא דף נו. מובא על-ידי רבינו, לנתיבות ישראל א, עמ' רכג.)

8. אוצרות הראיה ד עמוד 158

שמעו אלי עמי, מתוך נשמתו אני מדבר עמכם, מתוך נשמת נשמתו, מתוך קשר החיים שאני קשור בכולכם, ואתם כולכם קשורים בי, מתוך אותה ההרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, שאתם רק אתם, רק כולכם, כולכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק אתם הנכם תוכן חיי, בכס אני חי, בכס, בחטיבה הכוללת של כולכם יש לחיי אותו התוכן, שהוא קרוי חיים, מבלעדכם אין לי כלום, כל התקוות, כל השאיפות, כל הערך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם, ואני זקוק להתקשר עם נשמותיכם כולכם, אני מוכרח לאהבה אתכם אהבה אין קץ, אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת, כל האהבות הקטנות עם הגדולות שבכל תהלוכות חיי, הכל אצורות הן באהבתכם, באהבת כללותכם הכלל שכל הפרטים שלכם בו היום וחיים.

כל אחד מכם, כל נשמה בודדת, שמכלל כולכם, הוא ניצוץ גדול וחשוב מאבוקת אור עולמים, המאירה לי את אור החיים. אתם נותנים לי תוכן, לחיים, לעבודה, לתורה, לתפלה, לשירה, לתקוה. דרך הצינור של הויתכם אני חש את הכל, אני אוהב את הכל.

על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנשא לאהבת האלהים, והיא מתחייבת לי, מתבררת אצלי, משתלבת בלבבי, מתצמצמת ברעיוני. עמכם, עמי, אומתי, אמי, מקור חיי, עמכם אני מעופף למרחבי עולם. עם נצחכם אני חי חיי נצח, עם פארכם אני מלא הוד ותפארת, עם ענותכם אני מלא מכאובות, עם הצער שבנשמתכם אני מלא מרורות, עם הדעה והתבונה שבקרבתכם הנני מלא דעה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל קצב כל חק של מעמד רגליכם. ארצכם, ארץ תקותכם, קודש היא לי, שמה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, כרמלה ושרונה מקור התקוה, מקור הברכה, מקור שון החיים, שיתה ושמירה עוטים לפני הוד ויפעת עד.